

— Ἦτο μέγας, ἀπήντησεν ὁ Δημήτριος.

Ἄλλ' ἀπεδείχθη ὅτι ὁ εὐρεθεὶς βῶλος ἦτον μικρὸς καὶ ὁ Λεωνίδας τὸν ἐκράτησε.

Ὁ διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἤκουσε πάντα ταῦτα ἀπαρατήρητος, ἐπλησίασε τότε, ἵνα ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου συμβάντος ἐξαγάγῃ τὴν πρέπουσαν διδασκαλίαν.

— Εἶδον, εἶπεν, ὅτι ἐννοεῖτε τὸ δικαίωμα τῆς ιδιοκτησίας, χωρὶς νὰ σᾶς τὸ μάθῃ τις. Ἐάν τις ἐξ ὑμῶν ἔκαμνεν ἓνα ἀετὸν, ἢ ἐὰν ὁ πατήρ του τῷ ἔδιδε μίαν σοῦραν, εἴτε ἓνα βῶλον, θεωρεῖ τὸν ἀετὸν τοῦτον, τὴν σοῦραν, τὸν βῶλον, ὡς ιδιοκτησίαν του, ἢν δύναται νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Εἶναι ἀπόλυτος κύριος, καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ ὑπερασπίζετο γενναίως τὸ δικαίωμά του, ὅπως θὰ ὑπερασπίζεται τὰ ὠτά του, ἐὰν κανεὶς ἤθελε νὰ τοῦ τὰ κόψῃ.

Καὶ πρέπει νὰ γείνηται τοῦτο.

Διατί;

Διότι ἡ βεβαιότης τῆς ἀπολαύσεως παντὸς κεκτημένου πράγματος σᾶς δίδει μεγάλην ἐνέργειαν καὶ ἐπιμονὴν· θέλει τις νὰ αὐξήσῃ ὅ,τι ἔχει, καὶ ἡ ιδιοκτησία κατανατᾷ οὕτω τὸ αἷτιον τῆς διπλασιάσεως, καὶ πολλάκις τῆς δεκαπλασιάσεως καὶ ἑκατονταπλασιάσεως τῆς παραγωγῆς· ἐκεῖ ἔνθα ἄλλοτε ἑκατὸν ἄγριοι ἐκοπιάζον νὰ εὕρωσι τὴν τροφήν των, βλέπει τις σήμερον δέκα χιλιάδας οἰκογενείας, ἐκ τῶν ὁποίων ἑκάστη ἔχει τὴν ιδιοκτησίαν καὶ βιομηχανίαν τῆς, ζώσας ἐν ἀφθονίᾳ.

Ἐὰν ἡ ιδιοκτησία δὲν ὑπῆρχε, οὐδεὶς θὰ ἐφύτευε δένδρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἄλλος ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ νὰ κόψῃ τοὺς καρποὺς, οὐδεὶς θὰ ἐκτιζεν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλος ἠδύνατο νὰ κατοικήσῃ ἀντ' αὐτοῦ, οὐδεὶς θὰ ἀνέτρεφεν ἵππον, ἐὰν ὁ γείτων του ἠδύνατο νὰ τὸν οἰκειοποιήσῃ, οὐδεὶς θὰ ἔσπειρε λινάριον, διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἐξ αὐτοῦ ὕφασμα ὁ τυχὼν διαβάτης.

Δύνασθε, τέκνα μου, νὰ φαντασθῆτε τόπον ἔνθα ἕκαστος θὰ ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ ἀτιμωρητὴ τὰ πράγματα τῶν ἄλλων; Ὁ Ἰωάννης θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρπάξῃ τὴν σοῦραν τοῦ Πέτρου, καὶ ὁ Φίλιππος τὴν στεφάνην τοῦ Ἰακώβου. Ἐπεθυμοῦσατε νὰ ζήσητε εἰς ἓνα τοιοῦτον τόπον;

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι, ἀνέκραξαν τὰ παιδία.

— Ἰδῶμεν τώρα πῶς δύναται τις νὰ προμηθευθῇ ιδιοκτησίαν, δηλ. ἀντικείμενόν τι, βιβλίον, βούν, οἰκίαν, γῆν, ἀνήκοντα ἤδη εἰς ἄλλον;

— Ἀγοράζει, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος.

— Ἀλλὰ δίδει τίς τι εἰς ἀντάλλαγμα, λέγει ὁ διδάσκαλος. Καὶ πῶς ἀκόμη;

— Τὸ λαμβάνει ὡς δῶρον, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

— Ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι ἀκόμη;

— Νὰ τὸ λάβῃ τις διὰ κληρονομίας, λέγει ὁ Πέτρος.

— Δύναται νὰ τὰ εὕρῃ τις ἀκόμη, ἀλλὰ διακιοῦται νὰ τὰ οἰκειοποιήσῃ μόνον, ὅταν τὰ εὐρεθέντα δὲν ἀνήκωσιν εἰς οὐδένα. Ὑπάρχουσι χώραι ἄνευ κατοίκων. Δύναται τις εἰς τὰς χώρας ταύτας νὰ περιτειχίσῃ γαίας, νὰ τὰς καλλιεργῇ, νὰ κτίσῃ οἰκίαν καὶ νὰ τὴν κατοικῇ, καὶ αἱ γαῖαι αὗται καὶ ἡ οἰκία αὕτη κατανατῶσι νομίμως ἡ ιδιοκτησία τοῦ κατασκευάσαντος διὰ τῆς ἐργασίας του ταῦτα.

Τὸ ὕδωρ ἐπίσης τὸ ὁποῖον εἶναι ὑπὸ τὴν γῆν δὲν ἀνήκει εἰς οὐδένα, ἀλλ' ἐὰν κατασκευάσω φρέαρ, τὸ ἐν τῷ φρέατι εἰσερχόμενον ὕδωρ μοὶ ἀνήκει, καὶ δύναμαι νὰ τὸ δώσω, ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ νὰ τὸ πωλήσω. Οἰκειοποιήθη τὸ ὕδωρ τοῦτο διὰ τῆς ἐργασίας μου, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτὸ, δι' ἐμίσθου ἐργασίας, ἢτοι διὰ χρημάτων ἅτινα ἐκέρδισα δι' ἄλλου τρόπου, καὶ ὅ,τι μοὶ ἀνήκει, δύναμαι νὰ τὸ διαθέσω ὅπως θέλω, σεβόμενος πάντοτε τοὺς νόμους τῆς ἠθικῆς.

A. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ἔπεται συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΗΡΙΟΥ

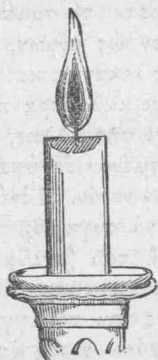
Συνήχεια· ἰδὲ σελ. 450.

Ἄς ἰδῶμεν τώρα τὸν φωτισμὸν. Ὁ ἀνάψω ἐν κηρίον ἢ δύο, διὰ νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ ἔργον τοῦ προορισμοῦ των. Τὸ κηρίον καὶ ὁ λύχνος εἶναι, τὸ ἠξέυρετε, δύο διάφορα πράγματα. Διὰ νὰ κατασκευάσητε λύχνον γεμίζετε δι' ἐλαίου ἐν δοχεῖον, ἔπειτα θέτετε ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγον βαμβάκιον ἐπίτηδες ἠτοιμασμένον, καὶ τέλος ἀνάπτετε τὸ ἄνω ἄκρον ταύτης τῆς θρυαλλίδος. Ὅταν ἡ φλόξ καταβῇ μέχρι τοῦ ἐλαίου, τότε σβύνει ἐκεῖ, ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ καίῃ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος. Ἴσως μ' ἐρωτήσητε πῶς τὸ ἔλαιον, ἀφ' οὗ δὲν καίει μόνον του, ἀναβαίνει εἰς τὸ βαμβάκιον, καὶ καίει ἐκεῖ; Ἀμέσως θὰ δμηλήσωμεν περὶ τούτου. Ἀλλὰ δὲν σᾶς φαίνεται ἀκόμη θαυμαστότερον πῶς καίει ἐν κηρίον; Διότι αὐτὸ εἶναι οὐσία στερεά, καὶ δὲν περιέχεται ἐντὸς δοχείου. Πῶς ἡ στερεὰ αὕτη οὐσία ἀναβαίνει εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι ἡ φλόξ; Πῶς, ἐν ᾧ δὲν εἶναι βρυστή, καὶ πῶς, ὅταν γίνηται βρυστή, ἐξακολουθεῖ νὰ συνεχῆται; Τοῦτο εἶναι ἀληθῶς θαυμαστὸν εἰς τὸ κηρίον.

Ὑπάρχουσιν εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην βέματα ἀέρος ἅτινα θὰ μᾶς βοηθήσωσιν εἰς μερικὰ τῶν πειραμάτων ἡμῶν, εἰς ἄλλα ὅμως θὰ μᾶς ἐνοχλήσωσι. Διὰ ν' ἀποφύγωμεν τοῦτο θὰ προσπαθῶ νὰ κατορθώσω φλόγα ἡσυχον καὶ κανονικὴν, διότι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σπουδάσωμεν ἐν ἀντικείμενον ὅταν παρουσιάζωνται προσκόμματα ξένα πρὸς αὐτό. Ἄς μεταχειρισθῶμεν τὸν τρόπον ὃν μεταχειρίζονται ὅσοι ἀνάπτουσι κηρία εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἰς τοὺς ἐξώστας ἢ εἰς τὰ

παραπήγματα πλουσίων ὑποπλεϊών. Ἴδου ὁ ὑάλινος αὐτὸς κύλινδρος. Αὐτὸς τίθεται περὶ τὸ κηρίον, καὶ ἠμπορεῖ, ὡς βλέπετε, κατὰ θέλησιν νὰ καταβιβάσῃται ἢ νὰ σύρηται ὑψηλότερον. Ἐντὸς αὐτοῦ ἡ φλόξ τοῦ κηρίου δὲν κινεῖται, καὶ ἠμποροῦμεν ἀνέτως νὰ τὴν ἐξετάσωμεν.

Κάτω, ὡς βλέπετε, ὑπὸ τὸ καιόμενον φτίλλιον σχηματίζεται ἐν κανονικὸν κύρτωμα· ἄς τὸ ὀνομάσωμεν κοτύλην. Ἡ θερμότης τῆς φλογὸς ἀποτελεῖ ρεύμα, καὶ ὁ ἀήρ αὐτοῦ, πνέων εἰς τὴν

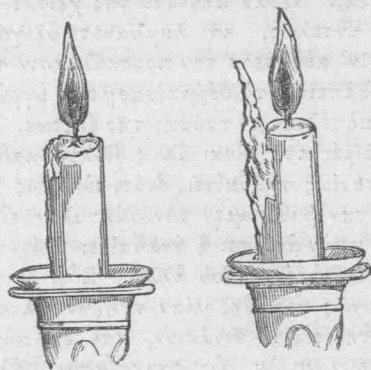

Σχ. 5.

ἔξω ἐπιφάνειαν τοῦ κηροῦ ἢ τοῦ ἀλείμματος, καθιστᾷ τὰ χεῖλη τῆς κοτύλης ψυχρότερα παρά τὸ ἐντὸς αὐτῆς. Τοῦτο λοιπὸν τὸ ἐντὸς ἀναλύεται ὑπὸ τῆς φλογὸς, ἥτις καταβαίνει διὰ τοῦ φτιλ-

λίου ἕως ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω χωρὶς νὰ σβύσῃ· τὸ ἔξω ὅμως μέρος δὲν ἀναλύεται. Ἄν ἀποτελέσω ρεύμα ἀέρος πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τ' ἀριστερά, ἡ κοτύλη μου θὰ διαβράσῃ, καὶ ἡ ἀναγελυμένη ὕλη θὰ καταβρέυσῃ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ κηρίου. Ἡ δύναμις τῆς βαρύτητος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπόκειται ὁ κόσμος ὀλόκληρος, διατηρεῖ τὸ ρευστὸν τοῦτο εἰς ὀριζόντιον θέσιν· ἄμα ὅμως ἡ κοτύλη παύσῃ οὔσα ἡ ἰδία ὀριζόντιος, χύνεται φυσικῶς καὶ τὸ ρευστὸν διὰ τῆς ἀνοιγομένης ὑδρορροῆς. Ἡ κοτύλη λοιπὸν σχηματίζεται διὰ τοῦ κανονικοῦ ρεύματος τοῦ ἀέρος, τοῦ ἐπενεργοῦντος εἰς ὅλα ἐνταυτῷ τὰ σημεῖα, καὶ προφυλάττοντος τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ τῆς θερμότητος. Κάμμία καύσιμος ὕλη δὲν εἶναι κατάλληλος πρὸς κατασκευὴν κηρίου ἂν δὲν ἔχῃ τὰς ιδιότητας αἰτινες τῇ ἐπιτρέπουσι νὰ σχηματίζῃ ταύτην τὴν κοτύλην. Ἐξαιρεῖται μόνον ἐν εἶδος ξύλου σπογγοειδοῦς, εὐρισκομένου εἰς τῆς Ἰρλανθίας τὰ καυσοχώματα, καὶ περιέχοντος ἐντὸς του τὴν ὕλην ἣτις τρέφει τὴν φλόγα. Τώρα ἐνοεῖτε διατι αἱ ὠραιαὶ ραβδῶνται ἐκεῖναι λαμπάδες, τὰς ὁποίας σὰς εἶδειξα, δὲν εἶναι καλὰ κηρία· διότι ἡ κοτύλη αὐτῶν δὲν ἔχει τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο λεπτὸν καὶ καταστρόγγυλον χεῖλος. Βεβαίως ἐννοήσατε μέχρι τοῦδε ὅτι ἡ ὠραιότης τῶν πραγμάτων συνίσταται εἰς τὴν ἐντέλειαν, δηλαδή τὴν χρησιμότητα αὐτῶν. Ἐντελὲς πρᾶγμα δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς τέρπει τὴν ὄρασιν, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ καλῆτερα τὸν σκοπὸν του. Τὸ κηρίον τοῦτο σὰς φαίνεται ὠραῖον, ἀλλὰ δὲν καιεὶ καλῶς, διότι προξενεῖ ρεύμα ἀνώμαλον, καὶ ἐπομένως ἀνώμαλος εἶναι καὶ ἡ κοτύλη αὐτοῦ. Τοῦ ἀναβαίνοντος ρεύματος θὰ ἰδῆτε τ' ἀποτελέσματα, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὰ παρατηρήσετε, ὅταν μικρὸς ρύαξ ἀλείμματος ἐκχειλί-

ζει ἀπὸ ἐν μέρος τῆς κοτύλης, βέει· εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ κηρίου, καὶ καθιστᾷ αὐτὸ χονδρότερον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος. Ὅταν καίηται τὸ κηρίον, ἡ προσθήκη αὐτῇ μένει ὡς μικρὸς στύλος ὀρθός, παράλληλος πρὸς τὸ φτίλλιον, καὶ δὲν καιεῖται. Ἐπειδὴ ὑψοῦται ὑπεράνω τῆς λοιπῆς καύσιμου ὕλης, περικυκλοῦται εὐκολώτερον ὑπὸ τοῦ ἀέρος, καὶ διὰ τοῦτο ψυχραίνεται περισσότερον, καὶ ἠμπορεῖ ν' ἀνθῆξῃ εἰς τὴν θερμότητα τῆς ἐσίας, δηλαδή τῆς φλογὸς ἣτις εἶναι πλησιεστάτη. Τὰ μεγαλύτερα λάθη ὅσα γίνονται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κηρίων, ἢ καὶ ὅπου δήποτε, μᾶς διδάσκουσι πολλάκις πράγματα τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν θὰ ἐμανθάνομεν, ἂν δὲν ἐγένετο κἀνὲν σφάλ-

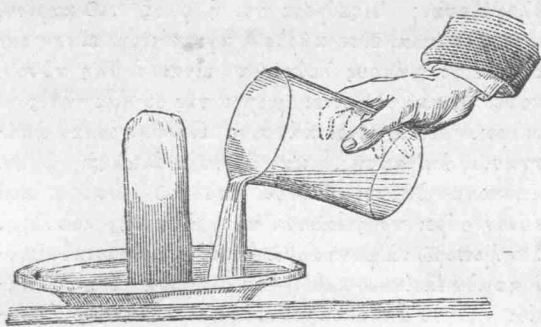

Σχ. 6.

μα. Σπουδάζομεν διὰ νὰ γίνωμεν φιλόσοφοι, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁσάκις σὰς ἐκπλήττει κἀνὲν ἀποτέλεσμα, ἂν εἶναι μάλιστα νέον αὐτὸ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονῆτε νὰ ἐρωτᾶτε: «Ἄλλὰ διατί τοῦτο; Τίς εἶναι ἡ αἰτία;» Μέχρι τέλους θὰ εὐρίσκατε τὴν ἀπόκρισιν.

Ὡς πρὸς τὰ κηρία ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ ἄλλο τι. Πῶς τὸ ρευστὸν ἐξέρχεται ἐκ τῆς κοτύλης, πῶς ἀναβαίνει ὡς ἐκεῖ ὅπου φλογίζεται; Ἡξεύρετε ὅτι ἡ φλόξ τοῦ κηρίου, εἴτε ἀλείμμα, εἴτε κηρὸς ἢ ἀγιοκέριον, εἴτε γεατίνη, εἴτε κήτους λεύκαμα εἶναι ἡ ὕλη αὐτοῦ, ποτὲ δὲν καταβαίνει μέχρι τῆς οὐσίας ἣτις τὸ τρέφει, ἀλλὰ μένει πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς, καὶ δὲν τὴν ἀναλύει ὅλην. Πάντοτε ἀπέχει ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ρευστοῦ, καὶ μόνον σύρει πρὸς ἑαυτὴν τὰ χεῖλη τῆς κοτύλης. Δὲν ἠμπορῶ νὰ φαντασθῶ ὠραιότερον φυσικὸν συνδυασμὸν ἐκείνου, καθ' ὃν τὰ διάφορα μέρη τοῦ κηρίου τούτου ἀλληλουχοῦνται καὶ ἀλληλοβοηθοῦνται. Μία τῶν εὐφλογιστοτέρων ὑλῶν καιομένη βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, χωρὶς νὰ τὴν καταλάβῃ ὅλην ἡ φλόξ, θὰ σὰς φανῇ πρᾶγμα πολὺ παράδοξον, ὅταν συλλογισθῆτε ποία εἶναι ἡ δύναμις τῆς φλογὸς, καὶ πόσον ὀλίγος καιρὸς τῇ χρειαζέται ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν κηρὸν ὅστις τὴν τρέφει. Ἡξεύρομεν πόσον εὐκόλως θὰ ἠνάγκαζε τὴν καύσιμον ὕλην ν' ἀλλάξῃ μορφήν, ἂν πολὺ τὴν ἐπλησίαζε.

Ἄλλὰ πῶς ἡ φλόξ κυριεύει τὴν καύσιμον ὕλην; Τοῦτο μᾶς φέροι εἰς ἓν τῶν περιεργωτάτων ζητημάτων τῆς φυσικῆς, εἰς τὴν τριχώδη ἔλξιν· «τὴν τριχώδη ἔλξιν» λέγετε. Τί σχέσιν ἔχουσιν αἱ τρίχες; Ἀδιάφορον τὸ ὄνομα. Ἄς μὴ ἐπιμεινωμεν εἰς αὐτό. Ἐφευρέθη εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν ἦτον ἀκόμη ἀκριβῶς γνωστὴ ἡ δύναμις αὐτῆ. Ὅπως δὴποτε, δι' αὐτῆς ἡ ὕλη ἥτις τρέφει τὴν φλόγα σύρεται καὶ ἐναποτίθεται εἰς τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ φλέξις, καὶ τοῦτο οὐχὶ ὅπου τύχη, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς καύσεως. Ἄς σᾶς δώσω ἓν ἡ δύο παραδείγματα τῆς τριχώδους αὐτῆς ἐνεργείας, ἥτοι τῆς ἔλξεως δι' ἧς δύο οὐσίαι, ἐξ ὧν ἡ μία δὲν διαλύει τὴν ἄλλην, συνδέονται. Ὅταν πλύνετε τὰς χεῖράς σας, τὰς βρέχετε ἐντελῶς, καὶ λαμβάνετε ὀλίγον σαπῶνιον διὰ ν' αὐξήσετε τὴν προσκόλλησιν τοῦ ὕδατος, καὶ ἔπειτα τὸ δέρμα σας μένει ὑγρόν. Τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα ταύτης τῆς ἔλξεως. Μάλιστα ἂν αἱ χεῖρές μας εἶναι ὅλως διόλου καθαραὶ, — ὅταν σπανίως συμβαίνει, διότι εὐκόλως λερώνονται, — ὅταν βυθίσωμεν τὸν δάκτυλον εἰς τὸ νερὸν, τὸ νερὸν ἀνέρπει ἢ ἀναβαίνει ὀλίγον ὑψηλότερον εἰς αὐτόν. Ἴδου ἄλλο. Ἐδῶ ἔχω οὐσίαν τινὰ ἱκανῶς πορώδη, μίαν στήλην ἄλατος. Τὴν θέτω ὀρθὴν εἰς τὸ πινάκιον, καὶ εἰς αὐτὸ χύνω ὄχι ἀπλοῦν νερὸν, ὡς φαντάζεσθε, ἀλλὰ ρευστόν τι περιέχον ὅσον ἄλας ἢμπορεῖ νὰ περιλάβῃ ὥστε ὅ,τι θὰ ἰδῆτε δὲν θὰ προέλθῃ ἐξ ἀναλύσεώς τινος τῆς στήλης τοῦ ἄλατος. Φαντασθῆτε ὅτι τὸ πινάκιον παριστᾷ ἓν κηρίον, ἢ τὴν κοτύλην αὐτοῦ, ἢ στήλην ἄλδος τὸ φτίλλιον, καὶ τὸ ὑγρὸν τοῦτο τὸν ἀναλελυμένον κηρόν. Ἐχρωμάτισα τὸ ὑγρὸν διὰ νὰ ἢμπορέσετε καλῆτερα νὰ ἰδῆτε πῶς ἐνεργεῖ. Ἴδέτε ὅτι ὅσον τὸ χύνω εἰς τὸ πινάκιον, εἰσέρχεται καὶ ἀναβαίνει εἰς τὴν στήλην τοῦ ἄλατος.

Σχ. 7.

Ἄν τὸ κυανοῦν αὐτὸ ὑγρὸν ἦτον καύσιμον, καὶ ἂν ἐθέτομεν φτίλλιον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἄλατος, τὸ ὑγρὸν θὰ ἀνέβαινεν εἰς τὸ βαμβάκιον καὶ θὰ ἔκαιε. Περιεργωτάτη εἶναι αὕτη ἡ ἐνέργεια καὶ ὅλα τὰ κατ' αὐτήν. Ὅταν νίπτεσθε λαμβάνετε τὸ χειρόμακτρον, καὶ αὐτὸ ἀπορροφᾷ τὸ νερὸν. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, δηλαδὴ διὰ τῆς ἰδίας ἔλξεως τὸ ἄλειμμα ποτίζει τὸ

φτίλλιον τοῦ κηρίου. Συμβαίνει ἐνίοτε ἐξ ἀπροσεξίας ἐν μικρὸν παιδίον (εἶδα πολλάκις καὶ μεγάλους, ἔχοντας πολλὴν τάξιν εἰς ὅλας τὰς πράξεις, νὰ γίνωνται ἔνοχοι αὐτῆς τῆς ἀπροσεξίας), ἀφ' οὗ νιοφῆ, ρίπτει τὸ προσόψιον εἰς τὸ χεῖλος τῆς λεκάνης, ὥστε ἡ μία ἄκρη αὐτοῦ βρέχεται. ἤξεύρετε τί συμβαίνει; Τὸ προσόψιον ἐχρησίμωσεν ὡς σίφων, ἀπορροφᾷ ταχέως ὅλον τὸ νερὸν τῆς λεκάνης, καὶ τὸ χύνει κατὰ γῆς. Διὰ νὰ διακρίνεται καλῆτερα πῶς αἱ οὐσίαι ἐνεργοῦσιν ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἔφερα ἐδῶ ἓν ἀγγεῖον κατασκευασμένον ἐξ ὑφάσματος μεταλλικοῦ, καὶ περιέχον νερόν. Ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀγγείου τοῦτου δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν ἐνέργειαν τοῦ βάμβακος ἢ τοῦ βαμβακεροῦ ὑφάσματος ὥστε καὶ ἐνίοτε κατασκευάζονται μεταλλικὰ φτίλλια. Βλέπετε ὅτι τὸ ἀγγεῖόν μου εἶναι πορώδες· διότι ἂν χύσω νερὸν ἀπ' ἐπάνω, τὸ νερὸν ἐκρέει κάτωθεν. Δύσκολον θὰ σᾶς ἦτον νὰ μοὶ ἀποκριθῆτε ἂν σᾶς ἠρώτων εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι τὸ ἀγγεῖον τοῦτο, τί περιέχει, καὶ διατί ὅ,τι περιέχει μένει ἐντὸς αὐτοῦ. Εἶναι πλήρες νεροῦ· καὶ ὅμως βλέπετε ὅτι τὸ νερὸν ἐμβαίνει εἰς αὐτὸ καὶ ἐξέρχεται, ὡς ἂν ἦτον κενόν. Ἄρκει νὰ τὸ κενώσω διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Ἴδου δὲ ὁ λόγος τοῦτου τοῦ μυστηρίου. Τὸ μεταλλικὸν ὑφάσμα, ὅταν ἄπαξ βραχῆ, μένει βρεγμένον· εἶναι δὲ τόσον πυκνῶς ὑφασμένον, ὥστε τὸ ὑγρὸν σύρεται ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο μέρος μετὰ δυνάμεως τοσαύτης, ὥστε μένει ἐντὸς τοῦ ἀγγείου, ἂν καὶ εἶναι πορώδες αὐτό. Οὕτω καὶ τὰ μόρια τοῦ ἀναλελυμένου αλείμματος ἀναβαίνουσιν εἰς τὸ βαμβάκιον, καὶ φθάνουσιν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ φτίλλιου. Ἄλλα μόρια ἔρχονται κατόπιν αὐτῶν, συρόμενα ὑπὸ ἀμοιβαίας ἔλξεως, καὶ καθ' ὅσον φθάνουσι πλησίον τῆς φλογός, ἀνάπτουσι.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ἐπιτετα συνήθεια.

Ο ΜΟΥΡΙΑΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΟΥ

Ἦτο ὠραία θερινὴ πρωτὰ τοῦ ἔτους 1630. Ἡ Σεβίλλη, πόλις τῆς Ἰσπανίας, ἔλαμπεν ἐν ὄλῃ τῇ μεσημβρινῇ αὐτῆς μεγαλοπρεπείᾳ. Νέοι τινὲς διηυθύνοντο εὐθύμως ἄδοντες πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ διασήμεου ζωγράφου Μουρίλλου, ἐνθα ἐδιδάσκοντο τὴν ζωγραφικὴν. Ἦσαν οὗτοι ὁ Κάρλος, ὁ Φερνάνδης, ὁ Μένδης, ὁ Ἰστρουίτζ, ὁ Γονζάλες καὶ ὁ Κορδόβας, νέοι ζωηροὶ καὶ πλήρεις σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν μέγαν αὐτῶν διδάσκαλον.

Ἀνέβησαν ἐν σώματι τὴν εὐρείαν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς σχολῆς.

Ὁ διδάσκαλος δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη· καὶ ἐν τοσοῦτῳ οἱ μαθηταὶ ἠτοίμαζον τοὺς πίνακάς των καὶ ἐξήταζον τὰς ἐργασίας των.